

MENANDROU

ο Καρκίνος φήσ'. “ἐν μιᾶι γὰρ ἡμέραι
τὸν εὔτυχῆ τίθησι δυστυχῆ θεός.”
εὖ πάντα ταῦτα, Σμικρίνη.

(Cμ.) λέγεις δὲ τί;
(Δα.) ἀδελφός—ὦ Ζεῦ, πῶς φράσω;—σχεδόν τι σου
τέθνηκεν.

(Cμ.) ο λαλῶν ἀρτίως ἐνταῦθ' ἔμοι;
τί παθών;

(Δα.) χολή, λύπη τις, ἔκστασις φρενῶν,
πνιγμός.

(Cμ.) Πόσειδον καὶ θεοί, δεινοῦ πάθους.

(Δα.) “οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὥδ’ εἰπεῖν· ἔπος
οὐδὲ πάθος—”

(Cμ.) ἀποκναίεις σύ.

(Δα.) “τὰς γὰρ συμφορὰς
ἀπροσδοκήτους δαίμον[ες δι]ώρισαν.”

Εὔριπίδου τοῦτ' ἔστι, τὸ δὲ Χαιρήμονος,
οὐ τῶν τυχόντων.

(Cμ.) εἰσελήλυθεν δέ τις
ἰατρός;

(Δα.) οἴχεται μὲν οὖν οἱ Χαιρέας
ἄξων.

(Cμ.) τίν' ἄρα;

(Δα.) τουτονί, νὴ τὸν Δία,
ώς φαίνεται. βέλτιστ', ἐπισπ[ε]ῦ[δ].

[IATROU]

— ◊ ×

(Δα.) “δυσάρεστον οἵ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο.”

Cμ. ἐμὲ μὲν ἐὰν ἵδωσιν εὐθὺς ἄσμενον
φήσουσιν ἥκειν, τοῦτ' ἀκριβῶς οἶδ' ἐγώ,